

fuerit, non fuit tamen *directe* absoluta a peccato complicitatis, siquidem illius oblita est. Remanet enim peccatum illud materia necessaria potestati clavium apud judicem competentem subjicienda, ad remissionem *directam* ab illo obtinendam. Nam causa, qua jurisdictionis Sacerdoti complici adempta fuit, est ipsum complicitatis crimen. Ergo, quamdiu illud crimen durat, jurisdictionis privatio necessario etiam perseverat. Atqui in casu crimen complicitatis perdurat, ratione obligationis illud confitendi judici competentis, qualis non est VALERIUS. Ergo... *Ituriaga, t. 5, cas. 48.*

626. — *R. ad 2^m Quæst.* Per se Sacerdos suspensus vel etiam excommunicatus omnino fuit præferendus; imo, illo præsentem, Sacerdos complex minime moribundam absolvere potest; et si absolvat, excommunicationem incurrit. Ratio eruitur ex ipsis verbis Bullæ, in qua dicitur complicem non posse socium criminis absolvere, nisi in articulo mortis, et deficiente tunc *quocumque alio Sacerdote* qui Confessarii munus obire possit, vel nisi adsit periculum infamiæ, modo curet omnino ut periculum illud removeat, et *alteri cuilibet Sacerdoti* locus pateat. Porro verba *quicumque alius, alter quilibet* sunt generalia, et iis utuntur legislatores, cum omnes et singulos, nullo prorsus excepto, sub lege complecti intendunt. Neque obstat quod Sacerdos suspensus vel excommunicatus jurisdictione careat, quia pro casu mortis facultate absolvendi minime destituitur juxta omnes. Ergo... *Ituriaga, t. 5, cas. 50.*

627. — Dixi *per se*, quia, præsentem excommunicato *publico*, complex valide et licite absolveret, si secus periculum infamiæ publicæ aut scandalosi secuturum esset. Periculum autem illud facile evenire posset, si Sacerdos complex excommunicato locum cederet: hoc enim esset argumentum non obscurum turpitudinis suæ præbere. Ergo, si FLAVIANUS fuerit publice *suspensus* vel *excommunicatus*, ALBINUS locum ei præripere potuit quin excommunicationem incurreret.

628. — *R. ad 3^m Quæst.* Tunc censuram effugisset. Etenim:

1° Non incurrisset pœnam pro sola confessione incepta, quia non incurritur illa pœna nisi confessio absolute compleatur, ut dictum est supra, *casu 14, in Resp. ad 3^m Quæst. n. 613.*

2° Neque incurrisset absolvendo post mutatam voluntatem in melius et contritionem de illo peccato elicita; nam nemo incurrit excommunicationem per actum qui ex una parte omitti amplius non potest, et ex altera parte omni culpa caret, imo factus est obligatorius. Etenim tunc incurritur excommunicatio quando sine ulla necessitate absolutio a complice impertitur. At ALBINUS, audita THERESIÆ confessione, eam absolvere cogitur; ergo excommunicationem non incurrit. *Ituriaga, t. 5, cas. 50.*

CASUS XX.

ABSOLUTIO COMPLICIS 7°.

LUCIANA, ROMANI Sacerdotis in libidine socia, repentino morbo correpta, semianimis corruens Sacerdotem postulat, et voce statim destituitur. Adstat illico ROMANUS, cui interroganti, nutibus illa respondet. Con-

tigit autem ut paulo post sublevaretur LUCIANA et melius se haberet. Tunc compertum est, illud quod apoplexia apparuerat, merum fuisse deliquium. Nescit autem ROMANUS, an inceptam confessionem LUCIANÆ perficere possit? Quocirca hæret dubius et anceps inter utramque partem titubans. Tandem absolutionem impertire statuit.

HINC:

QUÆR. 1° *An valida fuisset absolutio, si ROMANUS LUCIANAM in deliquio versantem absolvisset?*

2° *An ROMANUS, transacto deliquio, potuerit LUCIANAM absolvere?*

3° *An ROMANUS, complice in deliquio absoluta, ejus confessionem ratione integritatis perficere potuerit?*

SOLUTIO:

629. — *R. ad 1^m Quæst. Affirmative.* Ratio est, quia, ut Sacerdos complex jurisdictione potiatur, sufficit ut iudicium probabile ferat de mortis periculo complicitatis, adeo ut ministerium suum prudenter exerceat haud secus ac si de alio quolibet ægroto agatur. Quid enim faceret Sacerdos quando deprehendit signa quæ mortem imminere persuadent? Fieri quidem potest ut indicia illa sint æquivoca, sed etiam fieri potest ut sint indicia mortis vicinæ. Quid ergo ROMANUS? Quid alius Sacerdos quilibet in tanta animi fluctuatione? Nonne confessionem excipiet et absolvit? Numquid, in dubio, pœnitens periculo damnationis exponendus erit? Minime gentium. Non potuit enim talis esse mens Pontificis, qui animæ periclitanti succurrere voluit. Ast quomodo absolvere debet? An absolute, vel conditionaliter? *Absolute*, quia certa est jurisdictionis, licet dubium sit periculum. Pontifex enim non intendit jurisdictionem restringere ad certum mortis casum, siquidem Sacerdotis ministerium moraliter, scilicet humano modo, exercendum est. Porro sæpe valde difficile est ut homines mortem certam imminere sciant, etiam quando proxima est. *Ituriaga, t. 5, cas. 49.*

630. — *R. ad 2^m Quæst. Affirmative.* Ratio est, quia, quando confessionem audire inceptum, id tantum ex jurisdictione a Pontifice habita facere potuit. Atqui jurisdictionis valens tempore inchoatæ confessionis perdurat donec pœnitens absolvatur; nam collata est pro confessione peragenda: non agitur autem confessio, nisi ad complementum deducatur. Sicut enim morte delegantis non cessat jurisdictionis relative ad ea quæ jam sunt incepta, ut ex Jure can. constat; ita etiam in foro interno, ob rationis paritatem, tamdiu jurisdictionis permanere censetur, quamdiu confessio inchoata per absolutionem completa non fuerit. Alia ratio desumitur ex incommodo maximo quod sequeretur, si pœnitens confessionem apud alium iterare deberet; hoc enim quam maxime ab Ecclesiæ benignitate alienum est. *Ituriaga, ibid.*

631. — *Objicies:* Elapso tempore jurisdictionis, Confessarius invalide absolvit; ergo a pari in casu præsentem ROMANUS absolvere nequit, quia elapsus est casus jurisdictionis, siquidem pro solo mortis articulo approbatus est.

R. Dist. Invalide absolvit, si confessio non adhuc erat sufficienter inchoata, *C.*; secus, *N.* ex dictis superius. Itaque etiam ROMANO conceditur ut audire possit confessionem complicis non solum pro mortis articulo, sed ita ut, confessione incepta et non perfecta, jurisdictio perduret. *Ituriaga, t. 5, cas. 49.*

632. — *R. ad 3^m Quæst.* Distinguendum est: Vel LUCIANA peccata complicitatis omnia nutibus sufficienter expressit, vel non. Si prius, Sacerdos complex confessionem ratione integritatis perficere potest; secus non potest.

Ratio primi est, quia per absolutionem validam peccata complicitatis *directe* remissa sunt, adeoque ipsa complicitas *directe* destructa est, et Sacerdos complex sicut alius quilibet ab aliis peccatis absolvere potest. Peccata enim illa non sunt amplius materia confessionis necessaria, sed materia libera tantum, sicut peccata venialia, aut mortalia jam patefacta. Ergo jam non existunt ratione obligationis confessionis. Ergo ruptum est complicitatis vinculum, seu desiit complicitas, perinde ac si nunquam exstitisset.

Ratio secundi est, quia tunc adhuc perdurat complicitatis vinculum; peccata enim reliqua non nisi *indirecte* remissa sunt, utpote in confessione omissa. Ergo illa peccata remanent materia confessionis necessaria. Ergo non corrumpit complicitatis ratio, sed contra corrumpit jurisdictio.

633. — *Objicies* ex dictis supra: Res non est amplius integra; ergo licet Confessario eam perficere.

R. Non est verum, eam non esse integram; nam integra facta est per ipsam absolutionem. Concessa autem absolutione, dataque ne pœnitens pereat, res in tuto est, et confessio integratur. Pœnitens enim, incepta confessione, jus habet ad absolutionem. *Ituriaga, ibid.*

CASUS XXI.

ABSOLUTIO COMPLICIS 8°.

MARCELLUS, Sacerdos, sermones impudicos et tactus graviter turpes cum AURELIO, amico suo, habuit. Dum autem ad confessiones audiendas incumberet, ecce adstat inter medios pœnitentes ipse AURELIUS, qui peccata cum MARCELLO patrata, et nondum accusata confitetur. MARCELLUS vero dubitat primum an possit eum absolvere. Sed mox scrupulum omnem excutit, quia reservatio afficere non videtur verba, neque tactus solos, neque peccata cum virili sexu commissa. Insuper, ait, si jurisdictio deficiat, stante errore communi, supplebit Ecclesia.

HINC:

QUÆR. 1° *An tactus aut sermones turpes in materia luxuriæ reservationi subjaceant?*

2° *An peccata etiam cum viro commissa?*

3° *An vero error communis jurisdictionem suppleat, quando absolutio complici indebite impertitur?*

SOLUTIO:

634. — *R. ad 1^m Quæst. Affirmat* expresse *S. Lig. n. 554*, ubi ait: « Nomine peccati turpis, venit omne peccatum grave externum contra sextum præceptum, licet sit solus tactus, sive colloquium, ut certe dicendum sentio cum pluribus doctis, quos consului super hoc judicio, » aliis immerito in dubium revocato. Ratio est, 1° quia verba generalia generaliter accipienda sunt; 2° quia leges etiam pœnales sunt in sensu proprio et naturali interpretandæ: porro in sensu naturali, verba Bullæ: *in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum præceptum*, quæcumque peccata turpia sine dubio comprehendunt; 3° quia finis hujus legis est remove occisiones, non tantum copulæ, sed omnis turpitudinis a sanctitate tribunalis Pœnitentiæ. »

635. — *R. ad 2^m Quæst. Affirm.* Ratio est quia lex minime distinguit, neque restringit reservationem ad sexum femineum: verba enim Bullæ sunt omnino generalia; sic enim statuit: « Qui confessionem sacramentalem personæ complicis in peccato turpi contra sextum præceptum excipere audeat. » — Ergo reservatio ad sexum muliebrem non est restringenda. *Gousset, n. 487.*

636. — *R. ad 3^m Quæst. Nego prorsus*: absurdum enim sequeretur. Nam dicit Pontifex privari *omni jurisdictione*, ita ut absolutio sit *omnino irrita*. Verum, si suppleret error communis, nunquam fere absolutio invalida esset, siquidem jurisdictio quæ per Bullam Benedictinam complici adimitur, hæc eidem per errorem communem semper restitueretur, nec complex reapse illa privaretur, nisi quando complicitas absolventis omnibus innotesceret, quod vix contingere solet. Hinc lex Ecclesiæ omnino corrueret. Cæterum Pontifex per suas Constitutiones id maxime intendit, ut absolutio a complice impertita nulla sit, et frustra a pœnitente recipiatur ob jurisdictionis defectum in Confessario.

637. — Præterea Ecclesia, per errorem communem supplendo jurisdictionem, intendit consulere non aliquibus tantum qui decepti putarent jurisdictionem huic Sacerdoti inesse, sed multitudini hominum, communi persuasionem idipsum falso existimantium. Hinc error supplens jurisdictionem respicit multitudinem, cui Ecclesia favere intendit; non vero respicit paucos, præsertim cum lex eos punire velit, actus eorum irritando. Atqui, ubi agitur de complice absolvendo, duo tantum intersunt, Confessarius scilicet et complex, quos Constitutio Benedictina vult punire. Ergo privilegium in errore communi fundatum, nihil prorsus validitati absolutionis a complice impertitæ suffragari potest. *Ituriaga, t. 5, cas. 47.*

CASUS XXII.

ABSOLUTIO COMPLICIS 9°.

LIBORIUS, ad Sacerdotium candidatus, antequam Ordines sacros susciperet, data infelici occasione, cum FLAVIA puella familiariter agere cœpit,

et in peccatum grave contra castitatem lapsus est. Pœnitentia serio pe-
rfecta, emensoque studiorum theologorum curriculo, ad sacram Sacer-
dotii dignitatem est euectus. Quum magno zelo in excipiendas fidelium
confessiones incumberet, ecce adstat ipsa FLAVIA quæ declarat, se pecca-
tum cum eo commissum hucusque præ verecundia celasse in præteritis
confessionibus, et paratam esse ad confessionem abhinc instituendam.
Addit FLAVIA, solatium sibi contingere quod ipsi LIBORIO confiteri valeat;
imo se nemini alteri conscientiam suam aperire posse.

Quid vero LIBORIUS, his auditis? Hæret primum anceps; sed mox
judicat se jurisdictione non destitui erga FLAVIAM, quia peccata ante Sa-
cerdotium patrata sub lege reservationis non cadunt; quapropter compli-
cem audit et absolvit.

HINC :

QUÆR. 1° *An peccata ante Sacerdotium commissa lege reservationis
afficiantur?*

2° *An LIBORIUS excommunicationem incurrerit?*

3° *Ad quid erga FLAVIAM teneatur?*

SOLUTIO :

638. — *R. ad 1^m Quæst. Affirmative.* Ratio est, quia verba legis acci-
pienda sunt ut sonant; ex genuino autem sensu nullus Sacerdos complex
complicem criminis sui absolvere potest extra casum mortis. Ergo... Nec
refert si criminis societas Sacerdotium præcesserit, necne; vinculum enim
complicitatis per susceptionem sacrorum Ordinum non solvitur, nec post
Sacerdotium desinit Sacerdos esse complex, qui prius complex exstiterat;
siquidem, statim ac crimen commisit, se cum complice nodo complici-
tatis illigavit, qui, susceptis Ordinibus, durat ac perpetuo durabit, donec
per absolutionem ab alio Sacerdote impertitam dissolvatur. *Ituriaga, t. 5, cas. 47.*

639. — *Objicies : 1° Bulla Benedictina declarat Sacerdotem compli-
cem jurisdictione privari, quod perinde est ac dicere per complicitatem
privari jurisdictione : ergo supponit jurisdictionem inesse complici ; ergo
supponit complicem esse Sacerdotem : nemo enim privatur re quam non
habet.*

R. Non urget argumentum. Sequeretur enim Sacerdotem, qui non erat
approbatus dum crimen commisit, posse valide complicem absolvere si
postea approbetur. Quis autem illud absurdum vorabit? Dico igitur, quod
ille qui Sacris non initiatus peccat cum alio, nulla utique tunc jurisdic-
tione privatur, quia nullam habet qua privetur, sed per complicitatem
privatur habilitate ad jurisdictionem acquirendam quam Sacerdos factus
et approbatus acquireret, nisi vinculo complicitatis impeditus fuisset.
Hinc complicitas ante Sacerdotium, vel ante approbationem, consideranda
est relative ad absolutionem instar impedimenti dirimentis ante matrimo-
nium. Igitur non attendendum est ad tempus quo peccatum committitur,
sed ad tempus quo absolvitur. *Ituriaga, ibid.*

640. — *Objicies : 2° Non est attendendum tantum ad verba materialia
legis, sed ad mentem legislatoris. Porro hic legislator, seu Summus Pon-
tifex, voluit avertere Sacerdotes a peccato, et eos punire, si peccent : ergo
noluit peccata ante Sacerdotium commissa comprehendere in lege reser-
vationis.*

R. Non valet objectio. Mens enim legislatoris, seu finis legis, non est
solum punire Sacerdotes et eos a peccato avertere, sed est etiam impedire
novum periculum peccandi, et promovere dignam Sacramenti Pœnitentiæ
administrationem, cui sane absolutio proprii complicis adversatur; abso-
lutio enim est a Sacramenti dignitate et reverentia ut Sacerdos absolvat
aliquem a peccato cujus ipse fuit particeps, licet complicitas Sacerdotium
præcesserit. *Ituriaga, ibid.*

641. — *R. ad 2^m Quæst.* LIBORIUS non incurrit excommunicationem, si
bona fide processerit, seu ex efformata conscientia complicem absolverit,
siquidem ad tantam pœnam subeundam peccatum mortale requiritur.
Porro ex casu non videtur de peccato gravi arguendus, et proinde a cen-
sura immunis judicandus est.

642. — *R. ad 3^m Quæst.* LIBORIUS tenetur ad complicem admonendam
de invaliditate absolutionis quam ei largitus est, non tamen cum gravi in-
commodo, cum in hypothesis mala fide non egerit.

CASUS XXIII.

ABSOLUTIO COMPLICIS 10°.

Undenam facultas absolvendi repetenda?

1° BRUNO, Sacerdos, aliquo turpi peccato cum MARTHA patrato, per
Confessarium recurrit ad Episcopum, tacito nomine proprio, atque ab eo
facultatem obtinet qua complicem in confessione audire et absolvere queat.
Postea autem de validitate hujus absolutionis dubitat, quia audit hujus-
modi facultatem ab Episcopo concedi non posse, sed ad S. Sedem recur-
rendum esse.

2° ELIGIUS, alter Sacerdos, in peccatum grave contra sextum Decalogi
præceptum infeliciter labitur, et infelicius complicem absolvere præsumit,
adeoque scienter excommunicationem papalem incurrit. Quid faciet miser?
Si celebret et Sacramenta varia ministret, sacrilegium reformidat. Si ab-
stineat, grave periculum infamiæ pertimescit. Deficit tempus ad Summum
Pontificem recurrendi. Undique angustiis premitur. Verum, re perpensa,
recordatur Episcopos absolvere posse a casibus occultis Sanctæ Sedi reser-
vatis, si casus *Bullæ Cœnæ* excipiantur. Ocius igitur per confessarium ad
Ordinarium loci recurrit, et facultatem obtinet qua ab illa excommunica-
tione absolvi possit.

HINC :

QUÆR. 1° *An Episcopus Sacerdoti concedere possit facultatem compli-
cem suum absolvendi?*

QUÆR. 2º *An Episcopus absolvere possit a censura quæ incurritur per absolutionem complicitis, si casus sit occultus, vi privilegiorum Trident. c. 6, Liceat, sess. 24?*

3º *An saltem id possit, urgente gravi necessitate?*

SOLUTIO :

643. — *R. ad 1º Quærs. Neg.* Ratio est, quia lex prohibens ne Sacerdos complicem absolvat, est lex generalis Ecclesiæ et gravissimi momenti. Porro Episcopi nequeunt dispensare in legibus Ecclesiæ generalibus, auctoritate propria, nisi in casibus minoris momenti, et in praxi frequenter occurrentibus. Constat etiam, tum ex praxi Ecclesiæ quæ Episcopis petentibus facultatem absolvendi complices ex Indulto particulari, pro quibusdam casibus numero paucis concedere solet; tum præsertim ex Constit. *Apostolicæ Sedis*, qua casus ille *speciali modo*, imo juxta decretum S. Inquis. 17 jan. 1866, *specialissimo modo* Papæ reservatur. *Vide Comp. n. 584.* Attamen obtinent nonnunquam Episcopi, ut dictum est, peculiare facultates a S. Sede, quas utrum, quomodo et quando, possint inferioribus Confessariis communicare, ex verbis Indulti judicandum est.

644. — *R. ad 2º Quærs.* Casus ille controversiæ subjacet apud *S. Lig. n. 550.* Sic S. Doctor: « Videtur ex una parte negandum: nam, si Episcopus vel alius ab eo delegatus possent hunc casum absolvere quando est occultus, reservatio Pontificis evaderet *inutilis et elusoria*; casus enim hic non potest nisi occulte accidere... Attamen *probabiliter* videtur posse dici, quod, etiam salva facultate Episcopis a Concilio imperata absolvendi hunc casum quando est occultus, reservatio Pontificis non omnino redderetur *inutilis et elusoria*: tum quia, licet ordinarie hic casus occultus sit, tamen aliquando potest accidere quod sit publicus, tum quia lex reservationis saltem Romæ locum haberet, et in locis ubi Tridentinum non est receptum, et ubi nequeunt Episcopi uti præfata facultate (absolvendi a casibus occultis), ut docent communiter *Suarez, Sanchez, etc.*, quia fas non est ut fruantur privilegiis, qui onera repellunt. »

645. — Attamen negativa sententia nunc omnino tenenda est. Et primo quidem, jam tenenda erat ante promulgationem *Const. Apostolicæ Sedis*, propter duas recentes *Congr. S. Officii* Decisiones quæ sequuntur:

Prima Consultatio.

« BEATISSIME PATER,

« Episcopus N^{***} in Gallia, pedibus Sanctitatis Vestræ provolutus humiliter exquirat:

« Utrum casus qui novis SS. Pontificum Constitutionibus post *Conc. Trid.* fuerint Sedi Apostolicæ reservati, comprehendantur in *c. 6, sess. 24, de Reformatione, ejusdem Conc.*, saltem si in novis Constitutionibus non sit clausula derogatoria, ita ut, si ejusmodi casus sint occulti,

« Episcopus ab eis absolvere possit, sive per se, sive per alios Sacerdotes ab ipso delegatos? »

S. Congregatio Inquisitionis respondit die 18 Julii 1860:

« *Negative*, et dentur Decreta *S. Congr. Conc. Trid.*, quorum unum sub anno 1589, nempe: *Reservationes casuum de novo post Concilium non comprehenduntur in c. 6, sess. 24, de Reform.*, et præsertim de clausura Monialium; et alterum sub anno 1595, scilicet: *Nosse debet Episcopus facultatem absolvendi sibi tributam Decreto c. 6, sess. 24, non extendi ad casus qui novis SS. Pontificum Constitutionibus post Conc. Trid. fuerint Sedi Apostolicæ reservati.* »

Secunda Consultatio.

« BEATISSIME PATER,

646. — « Episcopus N^{***} in Gallia, ad pedes S. V. humiliter inclinatus, dubiorum sequentium solutionem a S. Sede expostulat:

« *Dubium I.* — Utrum Episcopus habeat in sua diocesi, extra Italiam, facultatem sive *per se*, sive *per delegatum*, absolvendi ab excommunicatione occulta quam Confessarius contraxit absolvendo extra articulum mortis complicem in crimine turpi? »

« *Dubium II.* — Utrum saltem habeat præfata facultatem in casu quo, propter imminens periculum scandali, aut alterius gravis mali, recursus ad S. Sedem fieri nequit opportuno tempore? »

S. Congreg. Inquis. propositis dubiis respondit die 18 Julii 1860:

« *Ad dubium I.* — *Negative*, et dentur Decreta *S. Congr. Conc. Trid.* Decretorum interpretis, quorum unum sub anno 1589, videlicet: *Reservationes casuum de novo post Conc. non comprehenduntur in c. 6, sess. 24, de Reform.*, et præsertim super clausura Monialium; et alterum sub anno 1595, nempe: *Nosse debet Episcopus facultatem absolvendi sibi tributam Decreto, c. 6, sess. 24, non extendi ad casus qui novis SS. PP. Constitutionibus post Conc. Trid. fuerint reservati.*

« *Ad dubium II.* — Consulat Decretales Clementis III, *relatas cap. 15, Cum desideres, et cap. 26, Quod de his, de Sent. excomm.*, et probatos Auctores, inter quos *S. Alphonsus de Liguori, lib. 7, c. 1, de Censuris, n. 84 ad 92.* » — Vide Bouix, *Revue des sciences ecclésiastiques, n. 4, 20 Avril 1861.*

At præterea sententiam eandem negativam solam nunc admitti posse, constat ex *Bulla Apostolicæ Sedis*, qua expresse a privilegio *cap. Liceat* excipiuntur casus omnes Pontifici Romano *specialiter* reservati, adeoque casus complicitis.

647. — *R. ad 3º Quærs.* Affirmandum videtur. Etenim Episcopi generaliter absolvere possunt a casibus papalibus eos qui non possunt ad Sanctam Sedem recurrere, imo qui non possunt personaliter Romam ire, licet per epistolam absolutionem petere valeant. Casus autem gravis infamiæ, aut necessitas urgens absolutionis ad Sacramenta ministranda, ad celebrandum, etc., impedit recursum ad S. Sedem. Ergo...

Hæc quæstio proposita fuit S. Congregationi Inquis., ut patet ex postulo posteriori, modo relato. S. Congr. noluit directum responsum dare, et remisit ad Decretales plures Clement. III, necnon ad probatos Auctores, præsertim ad S. Ligorium. Porro, in locis citatis Juris, et S. Alphonsi, non agitur nisi de illis qui impediuntur ire Romam in genere. Licet igitur inde concludere, Episcopum absolvere posse stante gravi periculo in mora, sicut in casu nostro refertur, quia recursus ad Papam est moraliter impossibilis.

CASUS XXIV.

SOLLICITATIO AD TURPIA 1°.

VIBIANA, mulier vitæ liberiori dedita, pluries turpiter egit cum ipso Confessario, a quo tum in confessione, tum occasione confessionis ad peccandum sollicitata fuerat. Hoc in variis confessionibus sacrilege reticuit. Nunc vero, audita vehementi concione, et dolore cordis tacta intrinsecus, confessionem generalem apud URBANUM Parochum instituit, et omnes animæ sordes ei pandit. His auditis, URBANUS urget VIBIANAM ad complicem Superioribus denunciandum. Mulier autem huic jussioni obtemperare absolute abnuit. Quapropter eam de excommunicatione post mensem incurrenda, nisi obediat, debite monitam absque absolutione dimittit.

HINC :

QUÆR. 1° *Quinam sollicitantes denunciandi sint?*

2° *An absolvi possit pœnitens sollicitatus, antequam sollicitantem denuntiet, si denuntiare promittat?*

3° *Quomodo facienda sit denuntiatio?*

4° *Quid ad casum?*

SOLUTIO :

648. — *R. ad 1^m Quæs.* De jure communi Superioribus denunciandi sunt Sacerdotes ad peccandum contra sextum Decalogi præceptum sollicitantes, sive in *in confessione*, sive *occasione*, *prætextu*, vel *simulatione confessionis*, aut *ante vel post confessionem*, aut *in loco ubi confessiones excipiuntur*. Sic ex Bulla Gregorii XV, *Universi gregis*, confirmata a Bened. XIV, in Bulla *Sacramentum Pœnitentiæ* (1).

(1) De jure particulari in nonnullis locis, præsertim in variis Galliarum diocœsibus vigente, datur obligatio denunciandi Sacerdotes ad turpia sollicitantes, etiam extra confessionem et sine occasione confessionis. Verum plures canonistæ, præsertim recentiores, negant Episcopum hujusmodi statutum ferre posse. Sic *Stremler, Traité des peines ecclésiastiques, première partie, c. 5, § 8, et c. 7, § 1.* — *Craisson, Manuale Juris canonici, n. 5826-5828-5844.* — *Analecta Juris Pontificii, tom. 4, p. 1866 et seq.*

Inter varias rationes in quibus innititur horum sententia, hæc præcipua nec spernenda refertur, scilicet quia Episcopus est incompetens ad puniendum delictum occultum. Etenim, aiunt, Episcopus, quantumvis certioratus de existentia delicti sibi manifestati, nullo modo contra reum procedere potest, propter defectum omnis probationis canonicæ et juridicæ; quia nemo potest damnari, nisi vel confessus judicialiter, vel legitimis testibus et probationibus convictus. Quod si aliter statuatur contra Confessarios in confessione, vel occasione confessionis ad turpia sollicitantes, hoc fit per exceptionem omnino extraordinariam, quam Summus Pontifex solus facere potest.

R. ad 2^m Quæs. Neg. per se, quia, semel absolutus, facile onus denuntiationis declinet, et sic lex fere inutilis redderetur. Excipe si justa adsit causa, v. g. si temporis angustiae absolutionem differre non patiantur, et pœnitens promittat se brevi obligationi satisfacturum esse. Sic ex Bulla Bened. XIV. S. Lig. n. 693.

649. — *R. ad 3^m Quæs.* Denuntiatio plerumque facienda est voce, non scripto; adeundus est loci Ordinarius, vel inquisitor, ubi tribunal Inquisitionis existit. Attamen, in quibusdam casibus particularibus, v. g. quando persona sollicitata nullo modo induci potest ad denuntiationem tali forma peragenda, quia nempe timore cohibetur, vel rubore insuperabili afficitur, tunc Episcopus, de re monitus, delegare potest quemcumque Sacerdotem, etiam Confessarium, ad denuntiationem accipiendam. Hæc facultas Episcopis et Inquisitoribus, ex Indulto S. Inquisitionis, de consensu S. Pontificis, facta est. Sacerdos autem delegatus juramentum præstare debet de silentio servando, et de munere sibi commisso fideliter adimplendo. *Scavini, de Pœnit. c. 4, art. 5.* — *Kenrick, Tract. 18, n. 245.* — *Analecta Juris Pontificii, mense Septemb. 1855.*

In omni autem casu denuntiatio facta per litteras anonymas est omnino insufficientis, et a S. Cong. Inquisitionis omnino reprobatur. *Analecta, ibid.* Ratio est, quia secus nullius roboris foret testimonium denuntiantis; et insuper, maxima incommoda inde subsequi possent, v. g. mulier quæ, ex invidia aut ex animo vindictæ, Sacerdotem innocentem perdere vellet, varios Confessarios adire posset, et apud singulos se sollicitatam esse ab aliquo Sacerdote referre, ut ad denuntiationem faciendam urgeretur. Quid autem inde? Denuntiationes multiplicatæ, quæ, licet ab eadem sacrilega muliere fierent, a diversis tamen sollicitatis provenire viderentur.

650. — *R. ad 4^m Quæs.* Recte egit URBANUS, Parochus, VIBIANAM absolutione vacuum dimittens, eam de excommunicatione incurrenda admonendo, nisi intra mensem obtemperaret, ex eo quod Sacerdotem, a quo in confessione fuerat sollicitata, denuntiare noluerit. Nam constat 1° de obligatione denunciandi sollicitantem ante absolutionem, si fieri possit, ex verbis Bened. XIV, in Bulla *Sacramentum Pœnitentiæ*, ubi dicitur: *Caveant diligenter Confessarii, ne pœnitentibus, quos noverint ab alio sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius, denuntiationem ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti judici, vel saltem se, cum primum potuerint, delaturos spondeant ac promittant.* 2° Constat vero de excommunicatione ex duplici Edicto S. Cong. Inquis. 3 Jan. 1623, et 10 Martii 1677; ac præsertim ex Const. *Apostolicæ Sedis ser. 4. Excom. 4.* — Excommunicatio autem illa, contracta ob denuntiationem neglectam, non est reservata post factam denuntiationem.

651. — *NOTA 1°.* In omni casu nulla mentio facienda est in denuntiatione consensus forte a pœnitente præstiti, quia nemo tenetur seipsum denunciare. Insuper, pœnitens qui consensum sollicitationi præstitit, non ideo excusatur ab onere Confessarium sollicitantem denunciandi, ut constat ex Bulla *Sacramentum Pœnitentiæ*.

NOTA 2°. Persona quæ non potest denuntiare voce, tenetur per episto-